

Радио

ЗА ЭКОНОМИЯ, ЛИТЕРАТУРА И ПОЛИТИКА

Излиза за сега въвка Недълъ

Годиш. абонаментъ	6 л.
Полугодишенъ	3 л.
За три мѣсѣца	2 л.

ПРЕДСТАВЛЕНІ

Единъ брой 15 ст.

Всичко, що се отнася до въстника, се адресирва:

Ред. в. „РАТИНИКЪ“,

Свищовъ.

Стопанинъ: Ат. Н. Данковъ

За обявления се плаща: на I-та страница по 10 ст. на дума, на II-та — 5 ст., на III-та — 4 ст., на IV-та — 3 ст., или двойно на квадратенъ сантиметръ за заетото пространство.

Всичко въ прѣдлата.

Ръкописи и дописки назадъ не се връщатъ.

ОБЯВЛЕНИЕ

Обявявамъ на Г-да клиентитѣ си тукъ и въ селата, че досегашния имъ кърдия Петъръ Митевъ Кабакчиевъ отъ гр. Свищовъ отъ днесъ за напрѣдъ прѣстава да бѫде такъвъ и всѣка здѣлка сключена съ него ще считамъ за недѣйствителна.

гр. Свищовъ, 1 августъ 1905 г.

Ангель И. Дюлгеровъ

Градеските избори и опозиционото съглашение.

Идущата недълъжно, 14 Августъ, ще станат изборите за градски общински съветници. По този случай, както за Окръжните, тъй и за градските съвети, въ насъ стана съглашение между опозиционните партии Народната и Прогресивно-либералната, за което по рано бъх ме съобщили въ вестника си, обаче, тръбва да признаемъ, че това съглашение не ще даде тия резолюции, които биха се добили при едно искрено и абсолютно съглашение отъ двѣте партии. Следъ като се обяви съглашението за станало, избраните комисии да ръководятъ изборната борба, съ имали 2—3 заседания въ които са се занимавали съ определяне кандидатурите по окръжните и градски съвети. За кандидатурите на окръжните съветници нѣма и да говоримъ, защото, при всичко че се изменяваха 2—3 пъти, но те съ вече установени, затова по тѣхъ ще премълчимъ. Обаче ще истъкнемъ самата истинка и неискреност на съеденението по кандидатурите за градските съветници. Въ заседанието на комисията по нареждане листата за кандидати по градските съвети се приема абсолютно большинство една листа и при напомняването на комисията да не би нѣкой отъ тия кандидати да откаже, единъ отъ членовете на комисията, отъ прогресивно-либе-

ралната партия заяви, че тъмъ се дадени генерални права и каквото комисията нареди и ръши, е задължително за членовете на партиите. За големо съжаление обаче, това не излезе тъй, напротивъ, още на следващия денъ, послъдва съобщение отъ същия членъ на комисията, който заявяваше че има дадени генерални права, че известенъ кандидатъ (отъ прогресивно-либерални партии) отказва да биде, затова се замъни съ другъ. Не се мина нито два дена, послъдва писмено заявление отъ другъ прогресистъ—кандидатъ, който отказва да биде кандидатъ за градски общин. съвѣтникъ. По този начинъ листата претърпяваше, и сега може още да претърпи измѣнения, затова именния и сега нѣма да дадемъ имената на определените до сега кандидати, защото тия дѣйствия на съединение ни разочароваха. Независимо отъ това, неискреността на съюзниците ни—прогресисти явствува като бѣль денъ и отъ това, че най-видните имъ партизани публично заявяватъ че ще подържатъ кандидатурата на правителствената листа.

Не искаме да истицваме имената на тия лица, но достатъчно е ако съобщимъ че самия предсъдател на мъстния клубъ на прогресивно-либералната партия, заевявалъ е и сега заевява, че той ще подържа листата въ която е предназначено да биде избранъ сегашният кметъ г-нъ Апостолъ С. Линковъ Противъ личността на г-на Линкова и ний несме, защото ний знаемъ че той е билъ и е нашъ съпартизанинъ—народнякъ, и се ползува съ добро име и между прогресистите, обаче той можеше да биде кандидатъ на една друга листа която можеше при едно искрен съглашение, да биде сигурно прогарана. Не станало това. Не се поддържа искрено и станалото съглашение между опозицията. Не се води това съглашение отъ извѣстни и авторитетни партизани на двѣтъ партии, то не е всиче съглашение то е споредъ настъ, една подигравка

съ партийната дѣйност, то е, както всички го назватъ, »да се каже

че вземаме участие въ изборите». Ний обаче не гледаме тъй на работата. Ний мислимъ, че при вземане участие въ изборите, трбъба да се разчита на печалба, или най-малко да се има съ 70—80% отъ правителствената листа, та да не се излагатъ на гавра на противници си истинските привърженци на партията.

Какъвъ ще бъде резултата напримеръ отъ избирателната борба на мѣстната съединена опозиция, когато повече отъ членовете на тая опозиция явно се изказватъ противъ солидарността на това съглашение? Ний още отъ сега ще го предречемъ, и то е, че слѣдъ избора, когато се види резултата на неискренната солидарност и се получатъ напримеръ 150—200 гласа, мѣстния официоза въ «Д. Изв.» пъкъ и другите правителствени вѣстници ще излѣзатъ и се изсмѣятъ прѣзъ глава, че съединената опозиция въ Свищовъ е получила горнитъ гласове. Тогава, питаменый, кой ще се черви и носи отговорността за несполуката? Сигоръ, тия които сѫ се подигравали съ съглашението ще се смѣятъ заедно съ спечелившите, а тия които сѫ биле излжгани тогава ще търсатъ смѣтка кой е виновния, като това още отъ сега се вижда.

Ето запо, ний сме на мнение че приятелитѣ отъ Народната партия трѣбва тия дни, прѣди изборите да се свикатъ на едно малко събрание и слѣдъ като обмислятъ стапалото съглашение да издадѣтъ едно вѣзвание или съобщение къмъ съмиленицицѣ си и имъ съобщатъ тѣхното рѣшеніе, за да не ги оставятъ да се излагатъ на присмѣхъ.

Трѣбва да признаемъ, че мѣстни клубъ на Народната партия никога не е натоварвалъ да изказва неоговорено мнение по градските избори а слѣдователно поеденични мнението не сѫ задължителни за членовете отъ тая партия, затова длѣжностъ се налага на клуба на Народната

партия, предъ видъ на неискреното опозиционо съглашение, да свика събрание и вземе рѣшеніе, което да се съобщи на избирателите.

Печуванията на Н. Ц.

Высочество-

Главния редакторъ на в. „Дневникъ“ г-нъ Г. Николовъ, въ брой 1119 по пътуванията на Н. Ц. В. пише следующата статия:

„Нищо нѣма по-сладко за човѣка, отъ свободата да живѣе тѣй, както неговото сѫщество изисква, да лѣти и хвѣрчи въ вихара на удоволствията, на личното щастие; при скептицизма за сѫщността на живота, който обхваща отъ денъ въ денъ маса отъ човѣческия общества, този би билъ най-вѣроятниятъ изгледъ на живота. Ала тѣкмо послѣдниятъ, колкото и абсолютно притежание да е на отдѣлната личность, налага условия, отъ съблюденiето или не на които произтичатъ важни послѣдствия.

Държавния глава, поради прѣдназначението си като върховенъ управител на народа—безразлично на неговия рангъ—не може да живѣе съ начина по който живѣятъ другитѣ граждани въ страната. Човѣкъ по създание, надаренъ съ всички дарове за всѣко нѣму подобно сѫщество: съ умъ, воля, енергия, благость и злоба, щедростъ и завистъ, държавния глава, съ поемане ржководенето сѫдбинитѣ на народа, се самоотрича отъ отъ всѣко лично чувство и желание, и се подчинява на чувствата, волята и желанията на обществото —народа. И друго яче не може. Като постояненъ държател на народната власть, като неговъ върховенъ прѣставител въ всичко и на всѣкаждѣ, като изворъ на благо-денстие, редъ и правосѫдие мѣжду народа, държавниятъ глава трѣбва да бѫде винаги, всѣки мигъ на шрекъ: когато другитѣ спатъ, той

тръбва да бъде буден, когато другите се веселят, той тръбва да бъде сериозен, спокоен, да наблюдава и да направлява. Защото обществото, след като е делигирало своята власт за управление на другиму — у насъ на короната и народното събрание, — има право да предполага, че упражнението на тази власт е постоянно. И ако властодържателъ пропустне макаръ за единъ моментъ да не бъде стражъ на поста си, той не е изпълнилъ добросъвестно своите задължения, и е изневърилъ на принципа за доброто управление на страната. Отъ тукъ би следвало, че държава е длъженъ да се жертвува за доброто и за спокойствието на своя народъ, да страда даже физически, да не намира отдихъ и почивка, защото короната е тежка и тя сломява често найздравата натура.

Тъй стои изобщо въпроса за положението на единъ държавенъ глава, дъто и да бъль той.

Чудна е съждбата на България, и щастлива. Следъ единъ скрупителенъ режимъ на управление, тя видѣ свѣтътъ Божи денъ, заживѣ свободно; послѣ настѫпиха бури, а следъ тѣхъ хубаво врѣме. Единъ князъ отъ най-знатна царска фамилия, отхраненъ и възпитанъ въ недостъпна за много негови съвременици срѣда, надаренъ съ грамаденъ умъ, съ ловкостъ и добро та — такъвъ е владетелъ на България. За Н. Ц. В. Князъ Фердинандъ сж се казали у насъ много добри, но и още по-много горчиви думи. Прави ли сж ония, които го осаждатъ? Кой знае; това е повечето въпросъ на субективно, лично, прѣцѣнение на дѣлата на българското управление. Едно само, обаче, може да бъде вѣро, а то е — неразбирането единъ другъ между княза и народа.

За натура като тая на Н. Ц. В., едно княжество каквото е България,

е тѣсно. Нему е билъ нуженъ широкъ просторъ, неизмѣримъ погледъ, буренъ животъ съ приключения и остроумни интриги, — единъ начинъ на живѣене, дѣто избликтъ на жизнена енергия и на грамадна интелигентностъ да намери просторъ. Но съждбата го хвѣрли за владѣтель въ малка, тѣсна земя. Едно царство на царуваловци, черни земедѣлци като българитъ, една земя природнитъ прѣѣсти на която се обхождатъ въ единъ денъ, единъ въз духъ заразенъ отъ вечната злоба въ человѣческия животъ, не може да задоволи гениятъ. Великитъ хора тѣрсятъ велики дѣла а когато немогатъ да ги постигнатъ, тогава тѣ се хвѣрлятъ въ друго направление, въ рискове и изненади.

Но щастлива е съждбата на България. Едно нещастие, грозно въ своята сѫщностъ, прѣмина надъ княжеството. Не станахме отзивъ на слуховетъ, че Негово Царско Височество падналъ убитъ подъ колелата на автомобила си, защото вѣрността на този слухъ би било най-голѣмото нещастие за България. Едва успокоена вѣтръ, макаръ и гъмжаца за непрѣстаннитъ странствования на своя князъ, България би скочила на крака отъ ужасъ, прѣдъ гледката на счупения вратъ подъ колелата на дяволската машина, съ която днесъ се изминаватъ въ луда бѣрзина голѣми пространства. Слава Богу, животъ на княза е вѣнъ отъ опасностъ. Една друга страсть отъ тая за най-опаснитъ пѫтувания го е спасила — страстъта къмъ музиката, защото ако случайно въ Мюнхенъ не се дава Вагнеровитъ музикални писци, и пѫтя бѣше продълженъ все въ сѫщия карьеръ, Богъ знае какво ни би сполетѣло.

Всичко това все пакъ е изненада. Но съ изненадитъ ние трѣбва да се примиримъ. Да се накара княза да обикне България и да изрази тази си любовъ въ живѣнето

между неговитъ добродушни поданици, това едва ли ще стане. Па и защо е да го прѣ силваме, да му налагаме животъ непоносимъ за него? Това би било много жестоко! Народътъ си се управлява самичъкъ, миренъ е, тѣрпи мѣлчеливо положението и чака. Той чака вѣзврѣщането на своя ржководителъ въ неговитъ обятия и вѣрва въ своето свѣтло бѫдаше. Ще ли се разбератъ нѣкога тия два равномощни фактори въ управлението — князътъ и народа, това никой не може да каже. Дано само въ прѣслѣдане живота тѣй както всѣки го разбира, не бѫдемъ нещастно изненадани съ счупени колелата на нѣкой автомобилъ, или прѣкатурването на нѣкой тренъ, за да бѫде страната хвѣрлена отново въ бездната на междуособиците и размирици.

копкитъ. Казватъ, че кокошкитъ, които се хранятъ съ сѣмена отъ слѣнчогледъ не само носятъ много повече и по вкусни яйца, но и кокошкитъ ставатъ много едри, което е много важно за тѣзи, които мислятъ да взематъ участие въ изложбата на птици.

Понеже слѣнчогледа може да се сади у насъ по дворишата, по градините и по нивите, то е много прѣпорожително да се сѣе, и съ негода се хранятъ кокошкитъ. Най-много се сѣятъ едритъ слѣнчогледъ въ Русия и Китай, но и нашите слѣнчогледи сж доста добри. Трѣбва да поменемъ, че и пчеларите трѣбва да отвѣждатъ слѣнчогледа, защото неговиятъ пътъ до късна есенъ дава богата паша на пчелите и тѣкмо тогазъ има много малко други пъти.

Въпросътъ за скажпотата на мѣсото.

Отъ нѣколко врѣме насамъ въ Германия много се оплакватъ германскитъ вѣстници и много пишатъ за подскажването на мѣсото.

Правителството е било принудено да свика една конференция, която да даде мнѣние какъ да се отстрани това зло. Заключенията на тая конференция не сж още обнародвани, но нѣма съмѣнѣние, че голѣмата скажпотия се дѣлжи до голѣма степень на митническитъ и ветеринарни прѣятствия, които се правятъ на чуждестранния вносъ.

в. „Миръ“

СТОПАНСКИ ОТДѢЛЪ

Запазване на картофите.

Събранитъ отъ полето картофи се насишватъ въ едно празно покрито помѣщение за да изсъхнатъ. По вѣзможность близо до това място се изкопава яма на голѣмина $3\frac{1}{2}$ квадратни метра, съ дѣлбочина 2 метра. Стенитъ на ямага, които трѣбва да бѫдатъ съвсѣмъ отвѣсни се ограждатъ съ стари дѣрвета. Въ тая яма се изсипватъ 50 чуvalа или 400 килограма картофи, които заематъ въ нея 90 см. височина. Отгорѣ тѣ се покриватъ съ суha слама до 20 см. Изринатата отъ ямата земя пакъ се хвѣрля отгоре и се покрива съ слама. На пролѣтъ картофитъ се изваждатъ съвсѣмъ свѣжи за посадяване.

Сѣмето на слѣнчогледа, като отлична храна за кокошкитъ.

Въ Англия, дѣто отвѣждането на жавотни стои на много висока степенъ, считатъ сѣмето отъ слѣнчогледа като най-добра храна за ко-

— А, може би, Свенде, че имашъ? Мигаръ ти нѣмашъ нѣшо такова, на което ти особено се радвашъ което ти обичашъ почти по-вече отъ самия Богъ. Я си помисли! Това е то, именно твоя идолъ.

Свенде се замисли; той даже си закри очите за да може хубавичко да схване този въпросъ. Но, не! Нѣма нищо което да обича по-вече отъ Бога.

— Не, нѣма нищо подобно!

Нѣма! Е, ами хубавичка картина, напримѣръ.

— Тази ли? Тогава азъ на драго сърдце ви я отстѣпямъ.

Следъ тѣзи думи Свенде подаде на учителя картинаката, която му бѣше подариъ Регерсентъ. Тя изобразяваше маршалъ Ней въ Москва.

— Ама гомисли хубавичко, Свенде, нѣмашъ ли нѣшо, което обичашъ повече отъ Бога?

— Нѣма.

— Може би, слатката, супа съ сухо грозде?

За това нѣшо Свенде не бѣше помислялъ. Сладка ягодна супа съ сухо грозде!

Само при тази мисъль устата на Свенда се налѣха.

— Е, Свенде, какъ мислишъ?

Прѣди да отговори, Свенде трѣбаше да се позамисли. Следъ това той каза: не, даже сладката ягодна супа съ сухо грозде той не обичашъ повече отъ Бога. Но за овощната супа отъ саго той можеше спокойно да мисли, безъ да казва: не.

ПОДЛИСТИНИКЪ

Първата заповѣдъ.

Разказъ отъ В. Талъ.
(изъ Бъл. Сбирка)

— Та кой си ти, мъничко човѣче, — попита книгопродавачътъ Регерсентъ.

— Мене ме казватъ Свендт.

— Ти искашъ да ти дамъ тетрадка за 10 йори. Отлично. Значи, ти вѣче ходишъ въ училище?

— Да.

— Ами ти добре ли научи днешка си урокъ?

— „Азъ съмъ Господъ Богъ твой, да не будутъ тебѣ бози и иные, развѣ Мене“. Това значи, ние трѣбва прѣди всичко да се боиме отъ Бога, да го обичаме, и вѣ всичко да се уповаваме на Него.

— Така, така! И щомъ ти си такова умно прилежно момче, тогава вземи отъ мене тази хубавичка картина.

Свенде трѣгна къмъ вратата. Той едва достигаше до дрѣжката на вратата въ магазина на Регерсена, но все-пакъ се погрижи да я затвори, прѣди самъ Регерсентъ, да успѣе да дойде и да му помогне.

До училишето бѣше доста далечно и Свенде потегли за тамъ съ голѣми крачки. Той бѣше обутъ съ нови калоши, а на гърба си има-

ше чанта. Стига само да направи извѣстно движение съ рамената си, и изведнажъ въ чантата му почваше да хлопа намиращата се въ нея линейка, а това много му се нравѣше. Поне хората знаеха, че той отива въ училище.

При това той трѣбва да мине край голѣмото куче при Валини, което всѣкога се спушаше върху него и лаеше, както и върху всички минувачи. Но сега би трѣбвало да направи видъ, като че на кучето не струва да се обрѣща внимание, защото край кжшата селѣха дѣвъ момчета. А пѣкъ линийката само тогава задрѣнка весело въ чантата, когато Свенде прѣмина благополучно край опасната кжша.

Училишето се намѣрваше вѣнъ отъ града и бѣше заградено съ висока камена стѣна. Трѣбва голѣма рѣшилностъ, за да може смѣло да се влѣзе въ вратата и да се прѣмине голѣмия пѣсъченъ училищентъ дворъ.

Тукъ линийката страшно почна да хлопа, макаръ на около да нѣмаше никого, който би можалъ да чуе това, освѣнъ самиятъ Свенде.

Въ училишето Свенде имаше по три урока катадневно. Той бѣше въ първия приготвителенъ класъ. Въ него обучаваха на четене, писане, смѣтане, законъ божи, история и география.

Първиятъ урокъ бѣше по законъ божий. Учителътъ се разхождаше

напрѣдъ и назадъ изъ класната стая и изпитваше урока.

Всичкитъ дванадесетъ момчета — а тѣ бѣха имено толкова въ първия приготвителенъ класъ — знаха пѣрвата заповѣдъ наизустъ и учителътъ ги похвали, като имъ каза, че тѣ сж прилежни ученици.

— Я слушай Свенде, — каза той изненаданъ: — знаешъ ли ти какво нѣшо е идолъ?

— Да, — отговори Свенде самоувѣрено.

— Какъ се наричатъ хората, които иматъ идолъ?

— Язичници.

— Вѣрно, Свенде, но не допушашъ ли ти, че и други хора иматъ идоли?

— Не.

Той това не допушаше.

— Напримѣръ, нѣкого отъ тѣзи, когото ти познавашъ?

Тогава Свенде неволно се засмѣ, защото отъ всички, които той познаваше, никой нѣмаше идолъ, съ голѣма глава и съ като у звѣръ крака, такъвъ, какъвътъ той нѣкога си бѣ виждалъ на картина, — това му се стори извѣнредно смѣшино.

— Не, отъ всички, които азъ познавамъ, — у никого нѣма.

— Ти знаешъ това навѣрно? Свенде даже се учуди на този въпросъ на учителя. Какъ може той да пита за такива работи.

— А ти самъ нѣмашъ ли?

— Не, нѣмамъ!

ранство и княжеството сами и се-
дно като г. г. Ф. Мариновъ, Гав.
Неновичъ, Рашо Пеневъ, И.
Летковъ, Хр. Райчевъ и др.
Възъ тая седмица се завърнаха.

*
Г-нъ Гено Драгойковъ, директо-
на дѣвическото V класно учи-
ще е престигналъ и предава дѣ-
ла на учителката при девич. гим-
назия, г-жа Д. Божанова, понеже
е заминава за новоназначената си
жност. Г-нъ Драгойковъ, като
ректоръ и като човекъ, остава
при спомени въ градътъ ни.
*

Вчера престигна г-нъ Дамусчиевъ,
денъ при Врат. Окр. Съдъ, Раховско
деление, които се попадналъ
възъдът на свишовската сек-
ција за изборите на окр. съдъти.

*
Учителя при мѣстната гимназия
Търничковъ заедно съ семѣ-
вото си вчера се завърна отъ
полицата.

*
Войводата Филипъ Тотю, на 4-й
то е престигналъ въ градътъ ни
г. Русе и днесъ замина обратно.

Празнуването на 2 Августъ.
Тая година, 2 Августъ, възше-
щето на Н. Ц. В. князъ Ферди-
нандъ на Българския прѣстолъ се
празнува по тържествено, тъй
ко, двата полка, Свищовския и
Боянския взеха участие въ това
празнество, което стана по слѣдо-
уи начинъ:

Сутренът въ 9 часа при лагера
на Съръ—пазаръ, гдѣто квартиру-
ватъ полковете, се отслужи отъ
целното духовенство благодар-
ствъ молебенъ за здравието и
благоденствието на Н. Ц. В. Го-
даря и Августейшия му домъ.
Предъ свѣршиване молебена се дъ-
жаха 21 топовни гърмежи. Слѣдъ-
ва се извѣрши парадъ на войските.
Къмъ 5 часа послѣ пладнъ, на
трището (велодрома) при лагера

имаше гойнишки игри при свирене
музиката на ткачния полкъ, гдѣ-
то са присъствали значително чи-
сло граждани, които траха до къмъ
8 часа.

Вечеръта офицерството са е ве-
селило въ офицерския клубъ при
лагера, а войниците са се весели-
ли изъ лагера, където са биле пуш-
чани фейрверки, а къмъ 11 часа
полунощъ единъ възводъ войници надъ
лагера въ баира се стреляли, осве-
тявани съベンгалски оганъ. Ве-
селибата е траела до къмъ 12 часа
полунощъ.

По окрѣжните избори.

Молимъ приятелите отъ Наро-
дната партия, въ избора които ще
стане сутрѣ, 7 августъ за окрѣж-
ните съдѣтници въ Свищов. околия
да взематъ най живо участие, като
гласуватъ за кандидатите показани
отъ съединената опозиция, а именно:
*Енчо Ивановъ и Коста Се-
мерджиевъ* отъ гр. Свищовъ,
Тодоръ Т. Цаневъ отъ с. Чаушево
Николай Булевъ отъ с. Стижевъ
Панайотъ Аврамовъ, X. Муса
Петър Неновъ отъ с. Козловецъ
Борисъ Цвѣтковъ и с. Н. градъ
Ст. А. Кръстевъ, „Караесенъ
Тодоръ Цаневъ отъ с. Бъл. Сливо

Едно предупреждение.

Статията, която помѣстивме въ
този брой, по „градските избори и
опозиционното съглашение“ бихми
желали да не се претълкува въ
смисълъ че нѣмамъ желание да по-
държамъ едно искрено съглашение,
или че искамъ да правимъ иѣкъко
разцепление, напротивъ, нашето же-
лание е да стане едно искрено съ-
глашение което да се санкционира
и отъ едно събрание, та като се
излѣзе въ борба да тегне сполучка-
та, или не, на всички учащи съ-
щите. е. и на двѣте партии.

Относително окрѣжните избори,
ний порано и сега подържамъ на
пълно приета вече листа за която
и ще гласувамъ.

— Добрѣ, добре, мое момче мно-
ги е драго да чуя това. — каза
личельтъ, като полгади Свенда по-
гавата.

Но когато учителтъ още единъ
тъкъ го поглади по главата и му
каза: „много ми е драго да чуя то-
то!“ — душата на момчето завладѣ-
ла особено чувство. На Свенда
е страшно дощѣ да му каже, че
това не е съвсѣмъ вѣрно, особено,
което пѣкъ става дума за супа
и саго. Но да се признае въ то-
го сега му бѣ неприятно, за това
и мѣлчеше.

Мина недѣля. По законъ божий
цѣрвия пригответелъ класъ
и бѣха достигнали до четвъртага
заповѣдь.

Но всѣки пѣкъ, когато учителтъ
говорѣше съ Свенда ласкаво, и о-
собно, когато го милваше по гла-
вата, дѣтето го обхващаше сѫшо-
то онова чувство.

И Свендъ почна да желае, че то-
чителтъ да не бива съ него ла-
савъ, а строгъ, да бѫде сърдитъ
да не го милва по главата. Единъ
тъкъ дори помисли, да ли да
е не опита нѣкога да си не при-
гответе урока, само за да го посмѣ-
ратъ малко.

Но това е много трудно. Свендъ
знаеше своите уроци.
Въ кѣши у Свендови всѣка нѣ-
щъ и четвъртъ готвѣха сладка
супа. Послѣдниятъ пѣкъ
же и съ саго.

Подалъ оставката си.
Ткачния окол. н-къ, г. Пасковъ
и далъ оставката си отъ длѣжност-
та, защото билъ кандидатиранъ отъ
 приятелите си въ г. Лѣсковецъ да
се избере за градски кметъ.

Г-нъ Пасковъ прѣзъ всичкото
си врѣме като Окол. Началникъ въ
града ни, се е държалъ добре съ
гражданите ни.

Измрѣла риба.

Миналата недѣля се забелѣза по
Дунава да се носи по водата на
долу измрѣла риба. Заинтересувах-
ме се и научихме че отъ голѣмата
горещина а малката вода на гър-
лото при блатото „Бескотъ“ въ кое-
то е имало значително количество
риба е измрѣла, вслѣдствие на кое-
то, ловачите на риба отворили заг-
радата и рибата била отвлечена по
водата. Спорѣдъ казването на лѣ-
кари, умрѣлата риба не е зарази-
телна за другите живи риби, за-
щото смъртъта е послѣдна отъ
горѣщината, а не отъ нѣкоя зара-
зителна болѣсть.

КНИЖНИЦА.

Получиха се въ редакцията ни:
Поминъкъ мѣсечно популярен
илюстрован земедѣлческо списа-
ние, година II, книжка V за м. Ю-
лий, съ съдѣржание:

Лозарство. Нѣщо върху уредбата
на частните разсадници.

Зеленчарство. Цвѣтно зеле (ко-
нопида, карфиолъ) и неговата куль-
тура (продължение отъ III кн.)

Птицевъдство. Изборъ на яйца
за мѣтне.

Овоцарство. Овоцарско - лозар-
ски пенкилеръ.

Пчеларство. Искусственъ рой отъ
стари трѣвни (каперини).

Ливадарство. Торене на ливади-
тѣ. Глѣдане на ливадитѣ, пасене на
добитъка и врѣме за събиране на
съното (прод. отъ IV кн.)

Опѣтвания. (Въпроси и отговори).

Другарка мѣсечно илюстровано
списание за дѣца, година III, книж-
ки V и VI за м-ци Май и Юни.
Излиза подъ редакцията на г. Ку-
ряновъ въ гр. Пловдивъ.

ОТКРИТА Е ПОДПИСКА за спис. ПОМИНЪКЪ (год. II)

Поминъкъ и прѣзъ 1905 г. ще
излази єднѣжъ въ мѣсецъ, но при
увеличено съдѣржание—всѣка кни-
жка ще обема $1\frac{1}{2}$ коли.

Поминъкъ ще си остане, ако може
да се каже, чисто **дѣлово** списа-
ние: въ него ще се помѣстятъ са-
мо технически статии по земедѣ-
лието и отраслитѣ му. Статиите ще
бѫдатъ кжси, изчерпателни и се-
зонни, изложени на езикъ достъ-
пенъ и за най-посрѣдствените чи-
татели-земедѣлци, били тѣ селени
или граждани.

Цѣната на **Поминъкъ** за II-та го-
динина е 3 лева; полугодишънъ
абонаментъ не се приема. Който
ни внесе стойността на пять тече-
ния, шестото получава даромъ.

ИЗЪ МИСЛИ И ИЗРѢЧЕНИЯ.

Началата на морала сѫ абсолютни истини.

Тенъ.

Нѣма добродѣтель безъ жертва,
и нѣма мораль безъ усилие надъ
себе си.

Де Сюси.

Моралътъ се прѣчства съ на-
прѣдъка на науката Ваперо.

Цицеронъ.

Когатъ кажатъ нѣкому: **познай
се**, не искатъ съ това само да по-
нижатъ неговата гордость, но и да
го накаратъ да види колко струва.

В. Кузенъ

— Да, страшно вкусна!

— Ето на виждашъ ли! Когато
отново ти се случи да ядешъ ово-
щна супа съ сухо грозде, всѣкога
помни, че това е даръ Божий, бла-
годари му за това, а слѣдъ това
яжъ, колкото ти се иска, да докаж-
ешъ на Бога, че ти се радвашъ
на този даръ.

— Да, но мигаръ... мигаръ
иова нѣма да бѫде идолъ?

— Идолъ ще бѫде само това,
което те радва и за което ти не
сигурни.

Свендъ съ майка си поседѣха у
учителя още доста дѣлго и когато
тѣ си трѣгнаха, послѣдниятъ каза:

— Почакай, приятелю мой, азъ
съвсѣмъ забравихъ да ти повѣрна
твоята картичка, която тогава ми
даде.

— Тя не ми трѣба — отговори
Свендъ бѣрзо.

— Защо?

— За това, защото това е идолъ.

— Но, мило ми дѣле, мигаръ ти
не можешъ да благодаришъ за нея
на Бога?

— Не, не мога.

— Мигаръ, ти вече не си благо-
дарилъ на Бога за нея?

— Не, само на господина Рег-
ерсена...

Прѣведе: Ст. Н. Л.

